Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 238 064 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE**
Catharina Lundenhof 9 / 13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit en werd geboren op 30.06.1981 te Qued Zem (Marokko).
Op 05.10.2019 kwam verzoekende partij aan in België. Op 24.10.2019 werd een aankomstverklaring opgemaakt door de gemeente Heusden-Zolder. Verzoekende partij werd toegelaten tot verblijf tot 02.01.2020 en was in het bezit van een Marokkaans paspoort (geldig van 23.04.2019 en 24.09.2024) en een verblijfskaart van Italië (geldig van 31.03.2017 tot 31.03.2037).
Op 08.01.2020 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld (bijlage 13). Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 27.01.2020."

Deze feitenvoorstelling is correct en vindt steun in het administratief dossier. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij en de voorgehouden partner een verklaring van wettelijke samenwoonst hebben afgesloten op 27 januari 2020. De burgemeester beslist op 30 januari 2020 de verklaring van de wettelijke samenwoonst uit te stellen omdat een onderzoek naar schijnsamenwoonst wordt opgestart. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, beamen beide partijen dat op 17 maart 2020 door de Procureur des Konings een positief advies werd gegeven, maar dat de verzoekende partij nog geen gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(…)
De heer / mevrouw :
naam en voornaam: E. B., Y.
geboortedatum: 30.06.1981
geboorteplaats: o. z.
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

( ) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan dc termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt liet bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal

akkoord..... of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

( ) 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

( ) 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

( ) 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

( ) 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art. 61/29

( ) § 1,3°,jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

( ) § 2, 1 °,jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

( ) § 2, 2°,jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

( ) § 2, 3 °,jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

( ) § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per periode van 365 dagen wordt bereikt.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 05/10/2019 tot 13/12/2019 en hier sinds 18/12/2019 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf. Betrokkene heeft dc 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:
-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 18/12/2019 start de referentieperiode van 180 dagen op 22/06/2019.
-betrokkene heeft hier 70 dagen verbleven van 05/10/2019 tot 13/12/2019, zodoende had hij bij binnenkomst op 18/12/2019 nog recht op een verblijf van 20 dagen (tot 06/01/2020).

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene vraagt verlenging in afwachting van de nodige documenten om een ontvangstbewijs van verklaring van wettelijke samenwoonst op te maken. Aangezien dit geen hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheid is, kan een verlenging van het verblijf niet toegestaan worden.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat dc minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later

tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"1.
Eerste en enig middel: schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter vrijwaring van de Rechten van de Mens, schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 74/13 en artikel 74/14 § 1 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, het beginsel van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie."

2.1.1. Het enig middel licht in een eerste onderdeel toe als volgt:

"*Eerste onderdeel,*

De bestreden beslissing kent slechts 7 dagen toe om het grondgebied te verlaten.

In casu wordt er noch een rechtsgrond vermeld voor het bevel noch een reden waarom er slechts 7 dagen worden toegekend.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt nochtans als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd. "

Artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet geeft de verwerende partij de keuze voor het opleggen van een termijn van 7 dagen tot 30 dagen.

Thans motiveert de verwerende partij niet, waarom slechts een termijn van 7 dagen kan worden toegekend daar waar de verwerende partij weet dat verzoeker en diens partner eerstdaags een verklaring wettelijke samenwoonst zullen afleggen voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Thans gewoon melden dat er een termijn van 7 dagen wordt toegestaan voor vrijwillig vertrek daar waar conform de wettelijke bepalingen eveneens een termijn van 30 dagen kan worden toegekend en geen reden vermelden waarom geen 30 dagen worden toegekend zoals gebruikelijk is niet voldoende.

Wanneer er een keuze wordt gelaten aan de verwerende partij voor het bepalen van een termijn voor vrijwillig vertrek dient deze eveneens naar behoren gemotiveerd te worden door de verwerende partij wat duidelijk in casu niet gebeurd is.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende.
De bestreden beslissing schendt derhalve dan ook artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Bijgevolg is dit middel ernstig."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er wordt verder gemotiveerd dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 21, §1, van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De verwerende partij stelt dat uit de overgemaakte documenten van de verzoekende partij blijkt dat zij in België verbleef van 5 oktober 2019 tot 13 december 2019 en dat zij opnieuw in België verblijft sinds 18 december 2019. De referentieperiode van 180 dagen start op 22 juni 2019. Het verblijf in België heeft 70 dagen geduurd van 5 oktober 2019 tot 13 december 2019 zodat de verzoekende partij op de nieuwe binnenkomst in het Rijk, 18 december 2019, slechts nog 20 dagen recht op verblijf had, wat verstreek op 6 januari 2020.

Bijgevolg is het rechtmatig verblijf van de verzoekende partij op 8 januari 2020, de dag waarop de bestreden beslissing is genomen, verstreken. Wat betreft de wens tot het afsluiten van een wettelijke samenwoonst van de verzoekende partij met haar partner en de minderjarige kinderen van haar partner, motiveert de verwerende partij dat dit geen automatisch recht op verblijf geeft. De verwerende partij wijst er verder op dat de verwijderingsbeslissing enkel een tijdelijke scheiding van de verzoekende partij met haar partner veronderstelt. Zij motiveert dat er aldus rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, daar een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij van een lang verblijf geniet, om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en later legaal terug te keren naar België, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel is ongegrond.

Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing geen motieven bevat om de keuze voor een termijn van zeven dagen te verantwoorden, terwijl de gemachtigde van de minister ook een termijn van dertig dagen kon opleggen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.
De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.
Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.
De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.
(…)"

Uit voormelde wetsbepaling blijkt aldus dat een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn inzake de vrijwillige uitvoering ervan door de vreemdeling dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waar het voor een onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, kan gaan om een termijn tussen de zeven tot dertig dagen.

Het is inderdaad zo dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij voor een termijn van zeven dagen kiest, terwijl zij ook een termijn tot dertig dagen kon opleggen. Echter heeft de verzoekende partij geen belang bij haar grief nu de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten ruimschoots verstreken is, en dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een gedwongen repatriëring. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van dertig dagen verstreken. De verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In dit eerste onderdeel voert de verzoekende partij geen andere grieven aan zodat zij evenmin de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.2.1. In het tweede onderdeel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met het statuut van de duurzame partner in België, m.n. dat mevrouw M. L. (RR …) en haar twee minderjarige kinderen het statuut hebben van erkend vluchteling in België en dat daarom geen gezinshereniging mogelijk is in het land van herkomst van verzoeker en diens duurzame partner, mevrouw M. L.

De bestreden beslissing heeft eveneens geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker het statuut heeft van langdurig ingezetene in een andere lidstaat, m.n. in Italië.

Verzoeker is niet louter een derdelander met een verblijfstitel in een andere Lidstaat, doch heeft het statuut van langdurig ingezetene in een andere Lidstaat, m.n. Italië.

Voormelde gegevens blijken uit het Rijksregister en het administratief dossier.

Indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, alvorens het nemen van de bestreden beslissing had verzoeker de verwerende partij er eveneens op kunnen wijzen dat hij een zeer goede band heeft met de minderjarige kinderen van mevrouw M. L., m.n. met I. M. (RR …) en M. M. H. (RR …).

Beide kinderen hebben geen vader en zijn de laatste maanden enorm gehecht geraakt aan verzoeker.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met het belang van de minderjarige kinderen en de weerslag die de bestreden beslissing heeft op het welzijn van de minderjarige kinderen.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur
(...)
2. Dit recht behelst met name:
a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.
b) het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
c) de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden." (eigen onderlijning)

In casu werd verzoeker niet gehoord door de verwerende partij naar aanleiding van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien de verwerende partij verzoeker wel had gehoord, had verzoeker de verwerende partij de bewijzen kunnen voorleggen van diens duurzame relatie samen met mevrouw M. L. en diens minderjarige kinderen. Doch deze mogelijkheid werd hem niet geboden.

Het is duidelijk dat de verwerende partij niet zorgvuldig te werk gegaan is bij het nemen van de bestreden beslissing en derhalve de zorgvuldigheidsplicht, een beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 31 januari 2020 nr. 232 033 waarbij de Raad als volgt bepaald heeft:

"De Raad wijst erop dat naar Unierecht het hoorrecht, - als recht -op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372J12, Y S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te warden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure warden geeerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Soprope, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Soprope, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, aft. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te warden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden."

In casu werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken niet gehoord waarbij hem gemeld werd dat hem in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening is gehouden met haar voorgehouden gezinsleven terwijl haar partner en de kinderen van de partner erkend vluchtelingen zijn. Zij wijst erop dat zij het statuut heeft van een langdurig ingezetene van Italië en wijst op de zeer goede band die zij heeft met de kinderen van haar partner (die niet haar natuurlijke kinderen zijn). Deze kinderen hebben geen vader en zijn enorm gehecht aan de verzoekende partij. Zij wijst op het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij houdt voor dat indien zij was gehoord zij de duurzame band met haar partner en kinderen had kunnen aantonen. Zij verwijst naar het arrest van de Raad van 31 januari 2020 met nummer 232 033. De bestreden beslissing werd onzorgvuldig genomen.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De stelling van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening is gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. De bestreden beslissing wijst erop dat het samenwonen van de verzoekende partij en de partner en haar kinderen en het afsluiten van een wettelijke samenwoonst niet automatisch recht op verblijf geeft.

De eventuele scheiding van dit gezin is slechts van tijdelijke duur. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening is gehouden met het voorgehouden gezinsleven. De duurzaamheid van de relaties die de verzoekende partij heeft met de partner en haar kinderen worden niet betwist in de bestreden beslissing. Hierbij werd ook rekening gehouden met de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing benadrukt dat de feitelijke scheiding enkel de nodige tijd betreft om de situatie van de verzoekende partij te regulariseren teneinde België reglementair binnen te komen.

Overigens heeft de verzoekende partij verschillende stukken toegevoegd, waaronder de bewijzen over de vluchtelingenstatus van de partner en haar kinderen, een attest van gezinssamenstelling, foto's van de verzoekende partij en het gezin en andere stukken die zich al in het administratief dossier bevonden. Deze stukken zijn niet van aard de bestreden beslissing te mogen wijzigen.

De schending van het zorgvuldigheidbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. De Raad merkt nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een bepaling is die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de bevoegde minister, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening moet houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

"*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*."

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat geen rekening is gehouden met het belang van de kinderen en met haar partner. Zij houdt niet voor dat er gezondheidsproblemen bestaan.

De stelling van de verzoekende partij is niet correct. Met de partner en de kinderen werd rekening gehouden doordat de bestreden beslissing enerzijds verwijst naar het relatief kort verblijf van de verzoekende partij in België en erop wijst dat de tijdelijke scheiding van korte duur is, namelijk de tijd nodig om reglementair België binnen te komen. De Raad merkt ten overvloede op dat het gegeven dat de verzoekende partij als langdurige ingezetene voor onbepaalde tijd, wat de advocaat van de verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting, een Italiaanse verblijfstitel heeft, maakt dat de verzoekende partij dit ook vanuit Italië kan doen.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn is niet aannemelijk.

2.2.5. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat haar hoorrecht en artikel 41 van het Handvest geschonden zijn, wijst de Raad op het volgende.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk maken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu voert de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aan ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van

artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

De verzoekende partij betoogt dat, indien zij was gehoord, zij had kunnen wijzen op haar familiale situatie en op de duurzame banden met de gezinsleden, waaronder de minderjarige kinderen van haar partner. Aangaande deze banden houdt zij er een bijzonder vage uiteenzetting op na.

De verzoekende partij concretiseert aldus niet welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de gemachtigde van de minister omtrent het verlaten van het grondgebied hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Evenmin tonen de neergelegde stukken, gevoegd bij het verzoekschrift, dit aan. Een schending van het hoorplicht wordt niet aangetoond.

Tot slot merkt de Raad op dat aan de arresten van de Raad binnen het Belgisch rechtssysteem geen precedentswaarde wordt toegekend.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

2.3.1. Het derde onderdeel wordt als volgt toegelicht:

“Derde onderdeel,

Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst zal eveneens een schending van verzoekers privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen, omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25 ; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk , § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland , § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008 , Maslow/Oostenrijk , §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland , 5 juli 2005, §59.)

Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd. Eveneens heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw M. L. en diens minderjarige kinderen die erkend werden als vluchteling in België. Dit houdt in dat een gezinsleven in het land van herkomst voor beiden niet mogelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij hiermee rekening gehouden heeft.

Eveneens blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met de jeugdige leeftijd van de kinderen.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen {EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het louter verwijzen naar het feit dat de relatie met mevrouw M. L. verzoeker geen automatisch recht geeft op verblijf, is geen afdoende motivering in concreto naar de feitelijke elementen inzake.

De verwerende partij kan eveneens in een verweernota niet verwijzen naar het feit dat de Ambtenaar een onderzoek gevraagd heeft aan de lokale politie inzake de relatie van verzoeker met mevrouw M. L. om aan te geven dat de relatie geen bescherming kan genieten onder artikel 8 EVRM. In casu werd er nog steeds geen beslissing genomen omtrent de overschrijving van de verklaring van wettelijke samenwoonst in het Rijksregister.

Dergelijk onderzoek door de lokale politie ontslaat de verwerende partij eveneens niet om zelf een beoordeling in concreto uit te voeren met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven bij het nemen van de bestreden beslissing wat in casu niet gebeurd is.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter vrijwaring van de Rechten van de Mens, schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 74/13 en artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel , het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, het beginsel van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Bijgevolg is dit middel ernstig."

2.3.2. Uit deze uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting geeft over de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Concreet houdt de verzoekende partij enkel voor dat zij een privéleven heeft, maar geenszins uiteenzet waaruit dit privéleven dan wel zou bestaan. Haar betoog volstaat niet om de schending van het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, aannemelijk te maken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft

betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

De verzoekende partij verwijst opnieuw naar de duurzame relatie met haar gezinsleden, naar de vluchtelingenstatus van de gezinsleden en de jonge leeftijd van de kinderen.

De bestreden beslissing antwoordt hierop dat de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België kort is, *de facto* op het ogenblik van de bestreden beslissing een ruime negentig dagen, en dat de duur van de tijdelijke scheiding slechts de tijd is die nodig is om reglementair het land binnen te komen.

De bestreden beslissing motiveert:

"(…)
Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 05/10/2019 tot 13/12/2019 en hier sinds 18/12/2019 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf. Betrokkene heeft dc 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:
-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 18/12/2019 start de referentieperiode van 180 dagen op 22/06/2019.
-betrokkene heeft hier 70 dagen verbleven van 05/10/2019 tot 13/12/2019, zodoende had hij bij binnenkomst op 18/12/2019 nog recht op een verblijf van 20 dagen (tot 06/01/2020).

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene vraagt verlenging in afwachting van de nodige documenten om een ontvangstbewijs van verklaring van wettelijke samenwoonst op te maken. Aangezien dit geen hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheid is, kan een verlenging van het verblijf niet toegestaan worden.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

(…)
Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Dit antwoord is correct en niet kennelijk onredelijk. Een belangenafweging werd gemaakt. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze, gelet op de korte duur van de relatie, dat haar band met de gezinsleden dermate van die aard is dat een korte tijdelijke scheiding onoverkomelijk is en niet van haar kan verwacht worden dat zij het land verlaat. De kinderen hebben als vader een andere

man en er is niet aangetoond, noch voorgehouden, dat de gezinsleden de verzoekende partij kenden voor haar binnenkomst in België, wat op het ogenblik van de bestreden beslissing iets meer dan 90 dagen is. Bovendien heeft de verzoekende partij tussen 13 december 2019 en 18 december 2019 ook het land verlaten.

Verder maakt de verzoekende partij geen gegevens bekend over de duur van de relatie met de huidige partner voor de verzoekende partij het land binnenkwam. Evenmin reikt zij concrete gegevens aan over de aard van de relatie met de kinderen. Het sterk gehecht zijn met de verzoekende partij is een loutere bewering, niet met concrete elementen ondersteund, en niet van aard om de beschermingswaardigheid van artikel 8 van het EVRM aan te tonen in functie van de kinderen.

Het betoog van de verzoekende partij over het verweer van de verwerende partij dat betrekking heeft op het al dan niet bestaan van een schijnrelatie, is niet dienstig. De motieven van de bestreden beslissing hebben geen betrekking op het in twijfel trekken van de relatie van de verzoekende partij met de gezinsleden en gaan niet uit van een schijnrelatie.

De Raad merkt nog op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, maar enkel een onderzoeksplicht, in dit geval uitgevoerd door de verwerende partij.

2.4. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan zodat zij de schending van de in het kopje aangegeven bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

2.5. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	M. BEELEN